

1. ปัจจัยความเสี่ยง

1.1 ความเสี่ยงจากคดีข้อพิพาทที่บริษัทอยู่ในฐานะเป็นผู้ร้องสอด

จากการที่มีกลุ่มบุคคลได้ร่วมกันฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางในปี 2546 โดยมีหน่วยงานทางราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตให้ประกอบกิจการ โรงงานรับฟังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่อันตรายและที่เป็นอันตราย และให้เพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และให้บริษัทชดเชยค่าเสียหายทั้งหมดให้กับราษฎรที่เดือดร้อน โดยศาลปกครองกลางกำหนดให้บริษัทเป็นผู้ร้องสอดในฐานะคู่กรณีฝ่ายที่ 3

ต่อมา ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษายกฟ้องคดีดังกล่าวเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2550 อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองกลางไปยังศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดได้รับคำอุทธรณ์ดังกล่าวไว้พิจารณาเป็นคดี โดยมีหนังสือแจ้งมายังบริษัทให้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ดังกล่าว บริษัทในฐานะคู่กรณีฝ่ายที่ 3 (ผู้ร้องสอด) ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2550 เพื่อขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาขึ้นตามศาลปกครองกลาง โดยให้ยกฟ้องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้รับคำแก้อุทธรณ์ของบริษัทไว้พิจารณาแล้ว

บริษัท กฎหมายธุรกิจ อนุรักษ์ จำกัด ในฐานะที่ปรึกษาทางกฎหมายของบริษัทได้ให้ความเห็นทางคดีดังกล่าวเมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2550 และวันที่ 30 สิงหาคม 2550 ว่าหากศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดี ผลของคดีอาจส่งผลกระทบต่อทางกฎหมายต่อการประกอบธุรกิจ และความรับผิดชอบทางกฎหมายของบริษัท ดังนี้

ก) ผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจของบริษัท

หากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งหมายความว่าขั้นตอนการออกใบอนุญาตประกอบกิจการของหน่วยงานราชการให้แก่บริษัทมีความไม่ถูกต้อง จึงมีผลทำให้ต้องเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงาน หรือใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของบริษัท บริษัทจะต้องหยุดดำเนินการ โรงงานรับฟังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วไว้ชั่วคราวจนกว่าบริษัทจะได้รับใบอนุญาตใหม่ ซึ่งจะมีผลทำให้บริษัทต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในส่วนที่เป็นต้นทุนคงที่ อันได้แก่ ค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร ค่าเสื่อมราคา ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสำนักงาน และค่าสาธารณูปโภค เป็นต้น ซึ่งคิดเป็นจำนวนรวมในปัจจุบัน ประมาณ 9 ล้านบาทต่อเดือน ทั้งนี้ ในกรณีเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ขึ้นจริง บริษัทเชื่อว่า บริษัทสามารถที่จะดำเนินการขอรับใบอนุญาตดังกล่าวใหม่ตามกฎหมายจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ เนื่องจากคำพิพากษาที่สันนิษฐานขึ้นในกรณีรุนแรง (Worst Case) ดังกล่าวเป็นเพียงการตัดสินใจขั้นตอนการออกใบอนุญาตฉบับเดิมไม่ถูกต้องในบางขั้นตอนของการขออนุญาตเท่านั้น จึงไม่น่าเป็นการตัดสินใจขอใบอนุญาตฉบับใหม่ของบริษัท เพราะในการขออนุญาตในขณะนั้น บริษัทได้ยื่นเอกสารและหลักฐานตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องและครบถ้วนแล้ว ทั้งนี้ ตามกฎกระทรวง เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาตและการขออนุญาตเกี่ยวกับ โรงงานจำพวกที่ 3 พ.ศ. 2549 ได้กำหนดระยะเวลาดำเนินการพิจารณาอนุมัติและแจ้งผลการพิจารณาไว้ภายในประมาณ 90 วัน อย่างไรก็ตาม บริษัทเชื่อว่าบริษัทจะใช้ระยะเวลาดำเนินการในการขอใบอนุญาตฉบับใหม่จนเสร็จสิ้นภายในระยะเวลาเพียง 30 วัน เนื่องจากบริษัทมีเอกสารประกอบการยื่นคำขออนุญาตครบถ้วนแล้ว กอปรกับบริษัทได้เริ่มประกอบกิจการมาตั้งแต่ปี 2541 ไม่ใช่บริษัทจัดตั้งใหม่ที่ไม่เคยประกอบธุรกิจมาก่อน และหากบริษัทต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) เพื่อ

ประกอบการขอรับใบอนุญาตใหม่ ซึ่งตาม พรบ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 กำหนดระยะเวลาดำเนินการพิจารณาอนุมัติไว้ภายในประมาณ 75 วัน อย่างไรก็ตาม บริษัทคาดว่าจะสามารถดำเนินการจัดเตรียมรายงานจนได้รับอนุญาตได้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลา 6 เดือน เนื่องจากบริษัทได้เคยทำการศึกษาข้อมูลดังกล่าว ซึ่งปรากฏอยู่ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพื่อใช้ประกอบในการขอรับใบอนุญาตให้ขยายโรงงานครั้งที่ 3 (ใบอนุญาตการปรับคุณภาพของเสียรวมและรับฟังกลบสิ่งปฏิกูลและวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นของเสียอันตรายและบำบัดน้ำเสียรวม) และได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แล้ว

นอกจากนี้ เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้บริษัทเชื่อมั่นว่า การขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานใหม่ของบริษัท จะได้รับการพิจารณาและอนุมัติโดยเร็วจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา รัฐบาลมีนโยบายในการส่งเสริมให้มีการจัดการของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปีและกระจายอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศอย่างถูกวิธีด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสมและปลอดภัย แต่เนื่องจากมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการจัดหาสถานที่ตั้งศูนย์กำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ตลอดจนยังขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้และความชำนาญพิเศษเฉพาะด้าน รวมถึงปัจจัยความเสี่ยงอื่นๆ จึงทำให้ไม่มีผู้สนใจที่จะลงทุนในกิจการประเภทนี้ ดังนั้นหากบริษัทต้องถูกเพิกถอนใบอนุญาตด้วยสาเหตุจากขั้นตอนการออกใบอนุญาตไม่ถูกต้อง จนทำให้บริษัทไม่สามารถประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ ได้ และทำให้โรงงานต่างๆ ที่ใช้บริการกับบริษัทได้รับความเดือดร้อน บริษัทเชื่อมั่นว่าทางหน่วยงานราชการจะต้องเร่งดำเนินการออกใบอนุญาตใหม่ที่ถูกต้องตามกฎหมายให้กับบริษัทเสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อให้บริษัทสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้

ข) ความรับผิดชอบทางกฎหมายในเรื่องค่าเสียหาย

ในคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้บริษัทชดใช้ค่าเสียหายให้กับราษฎรที่เดือดร้อน อย่างไรก็ตาม ในคดีนี้ ศาลปกครองกลางได้พิพากษายกฟ้องและวินิจฉัยในประเด็นที่ว่า คำขอของผู้ฟ้องที่ได้ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้บริษัทชดใช้ค่าเสียหายให้กับราษฎรที่เดือดร้อนนั้น ไม่ได้ระบุจำนวนความเสียหายหรือระบุผู้ได้รับความเสียหาย เพียงแต่กล่าวรวมๆ เท่านั้น อีกทั้งไม่ได้ระบุว่าเป็นความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีรายใด จำนวนเท่าใด โดยระบุแต่เพียงว่าชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดให้กับราษฎรที่เดือดร้อน กรณีนี้จึงไม่มีลักษณะเป็นคำขอที่ศาลจะพิจารณาให้ได้

ที่ปรึกษากฎหมายของบริษัท ได้มีความเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีปกครองที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเอกชนขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานของรัฐ จึงไม่เกี่ยวข้องกับการพิพากษาให้บริษัทซึ่งเป็นเอกชนและผู้ร้องสอดในคดีนี้ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีหรือผู้เสียหาย (ถ้ามี) อาจฟ้องบริษัทเป็นคดีละเมิดต่อศาลยุติธรรมในส่วนของคดีแพ่งที่มีเขตอำนาจเพื่อเรียกค่าเสียหายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นอีกคดีหนึ่งแยกต่างหาก แต่ทั้งนี้ ผู้เสียหายจะต้องใช้สิทธิฟ้องคดีละเมิดภายในกำหนดอายุความ 1 ปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ต้องไม่เกิน 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด ซึ่ง ณ วันที่ที่ปรึกษากฎหมายของบริษัทให้ความเห็น ยังไม่ปรากฏว่ามีบุคคลใดฟ้องบริษัทเป็นคดีละเมิดต่อศาลยุติธรรมในส่วนของคดีแพ่ง ทั้งๆ ที่ควรได้รู้เหตุละเมิดดังกล่าวนั้นก่อนแล้ว

1.2 ความเสี่ยงจากคดีอาญาที่ฟ้องบริษัทและผู้บริหารในฐานะร่วมกันไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่

ได้มีกลุ่มบุคคลจำนวน 5 คนร่วมกันฟ้องคดีอาญาต่อศาลจังหวัดสระบุรี คดีหมายเลขดำที่ 2754/2550 ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2550 โดยมีบริษัท และกรรมการผู้มีอำนาจลงนามของบริษัทจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้ถูกฟ้องคดี โดยกล่าวหาว่าในระหว่างวันที่ 3 พฤษภาคม 2547 จนถึงวันที่ 27 กรกฎาคม 2550 ผู้ถูกฟ้องคดีได้ร่วมกันไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งตั้งตามมาตรา 37 วรรคหนึ่งของพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ให้ผู้ถูกฟ้องคดีระงับการนำกากอุตสาหกรรมเข้ามาฝังกลบในพื้นที่เขตตำบลห้วยแห้ง อำเภอแก่งคอย และตำบลกุดนกงเปล้า ตำบลหนองปลาไหล อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี ซึ่งการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว ทำให้เกิดกลิ่นเหม็น น้ำเน่าเสีย ก่อให้เกิดอันตรายความเสียหายและความเดือดร้อนแก่โจทก์ที่พักอาศัยอยู่ใกล้ชิดหรือติดต่อกับพื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีนำกากอุตสาหกรรมเข้ามาฝังกลบ ทั้งนี้ ศาลได้มีคำสั่งนัดไต่สวนมูลฟ้องในวันที่ 22 ตุลาคม 2550 แต่ยังคงดำเนินการไม่แล้วเสร็จ จึงได้กำหนดนัดไต่สวนครั้งต่อไปในวันที่ 4 ธันวาคม 2550 และหากพิจารณาปรากฏว่าคดีมีมูลแล้ว ศาลจึงจะประทับฟ้องไว้เพื่อพิจารณาและสืบพยานโจทก์ต่อไป

ดังนั้น คดีดังกล่าวจึงอาจเป็นความเสี่ยงต่อบริษัทเกี่ยวกับความสามารถในการดำเนินงานของบริษัทในอนาคต เนื่องจากหากศาลพิจารณารับฟ้องคดีดังกล่าว และพิพากษาว่าบริษัทหรือกรรมการบริษัทมีความผิดตามมูลฟ้อง จะทำให้บริษัทหรือกรรมการบริษัทต้องรับโทษตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน กล่าวคือ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับเงินไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำคุกและปรับเงิน และปรับเงินอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือยังไม่ปฏิบัติตามให้ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม บริษัท และบริษัท กฎหมายธุรกิจ อนุรักษ์ จำกัด ซึ่งเป็นที่ปรึกษากฎหมายของบริษัทได้ชี้แจงว่า ณ ขณะนี้ คดีดังกล่าวมีสถานะเป็นเพียงการลงรับคดีเข้าสู่สารบบของศาลเท่านั้น ซึ่งศาลจะต้องทำการไต่สวนมูลฟ้องตามขั้นตอนก่อนรับเป็นคดี จึงยังไม่สามารถยืนยันได้ว่า ศาลจะรับคดีดังกล่าวไว้พิจารณาหรือไม่ ซึ่งในขณะที่ศาลยังไม่ประทับฟ้องไว้เพื่อพิจารณานั้น บริษัทยังไม่มีฐานะเป็นจำเลยแต่อย่างใด ทั้งนี้ บริษัทมีความมั่นใจว่าจะสามารถชี้แจงและแสดงหลักฐานให้ศาลพิจารณาได้ว่า บริษัทและกรรมการของบริษัทไม่ได้ฝ่าฝืนคำสั่งตามที่กล่าวหาในคำฟ้องแต่ประการใด เนื่องจากตลอดระยะเวลาดำเนินงานที่ผ่านมา บริษัทได้ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลโรงงานอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด โดยมีการรายงานผลการดำเนินงานของบริษัทเป็นประจำและสม่ำเสมอตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด และไม่เคยปรากฏว่า บริษัทได้รับแจ้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า บริษัทไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังที่โจทก์กล่าวอ้างแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม หากศาลไม่ได้พิจารณาหรือพิพากษาไปในทางที่บริษัทคาดหวัง ที่ปรึกษากฎหมายของบริษัทได้ประเมินผลกระทบดังกล่าวและมีความเห็นไว้เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2550 ว่า หากผลคดีนี้ถึงที่สุดว่าบริษัทหรือกรรมการบริษัทได้กระทำผิดตามคำฟ้อง ผลทางคดีโดยหลักแล้ว มีเพียงการเสียค่าปรับตามที่เปรียบเทียบภายใน 30 วันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบปรับ และให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 มาตรา 65 ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37(4))

1.3 ความเสี่ยงจากผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม

ในการดำเนินธุรกิจบริหารและจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วทั้งที่ไม่อันตรายและที่เป็นอันตราย มีความเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่มีต่อชุมชนใกล้เคียง ซึ่งบริษัทได้ตระหนักถึงความเสี่ยงทางด้านนี้เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากหากเกิดความเสียหายหรือมีผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม อันเป็นผลมาจากการดำเนินการบริหารจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ของบริษัท บริษัทจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ โดยดำเนินการแก้ไขและจัดการกับปัญหาดังกล่าว รวมทั้งอาจถูกร้องเรียนจากผู้ที่ได้รับผลกระทบ ซึ่งอาจมีผลทำให้บริษัทต้องชดเชยค่าเสียหายที่อาจเกิดขึ้น และ/หรือต้องหยุดการให้บริการจนกว่าบริษัทจะสามารถแก้ไขในเรื่องที่ถูกร้องเรียนได้ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อรายได้ของบริษัท ด้วยเหตุนี้ บริษัทจึงได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานต่างๆ และมีการควบคุมมาตรฐานสิ่งแวดล้อมตามที่หน่วยงานราชการกำหนด เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบด้านมลภาวะต่อชุมชน และควบคุมปัญหาและลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนี้

- 1) จัดตั้งพื้นที่โครงการ ตามข้อกำหนดของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม และตามพระราชบัญญัติการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของสหรัฐอเมริกา (Resources Conservation and Recovery Act : EPA)
- 2) กำหนดนโยบายและคู่มือปฏิบัติงานที่ชัดเจน เพื่อให้พนักงานใช้เป็นแนวทางปฏิบัติให้สอดคล้องตามมาตรการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในรายงานการศึกษาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
- 3) กำกับดูแลการดำเนินงานให้เป็นไปตามกฎหมายและนโยบายของบริษัท โดยจัดตั้งหน่วยงานฝ่ายวิศวกรรมและสิ่งแวดล้อมคอยตรวจสอบและติดตามผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง และให้หน่วยงานภายนอกอิสระเข้าตรวจสอบเป็นประจำทุก 6 เดือน ทั้งนี้ บริษัทได้รับการรับรองมาตรฐานด้านการจัดการคุณภาพ ISO 9001:2000 และมาตรฐานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14001:2004 จาก SGS (Thailand) Limited
- 4) พัฒนาความรู้ความสามารถของบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เช่น การฝึกอบรม และการเข้าสัมมนาในเรื่องที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ในการประกอบธุรกิจที่ผ่านมา บริษัทได้รับข้อร้องเรียนจากประชาชน และได้รับหนังสือแจ้งจากหน่วยงานที่ควบคุมดูแล เช่น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสระบุรี และกรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น แจ้งให้บริษัทดำเนินการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับกลิ่น และการป้องกันการรั่วไหลของมลพิษ ไปยังพื้นที่ภายนอก ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายหรือความเดือดร้อนแก่บุคคลที่อยู่ใกล้เคียงได้ (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่ 2 ข้อ 3 การประกอบธุรกิจของแต่ละสายผลิตภัณฑ์ หัวข้อ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม) ทั้งนี้ จากการตรวจสอบของบริษัทพบว่า มีการเกิดปัญหาเกี่ยวกับกลิ่นบ้างในบางครั้ง โดยส่วนใหญ่กลิ่นดังกล่าวเกิดจากการแพร่กระจายของก๊าซซึ่งเกิดจากปฏิกิริยาธรรมชาติภายในหลุมฝังกลบ นอกจากนี้ ในช่วงหน้าฝนจะมีน้ำฝนเติมลงไปนบ่อฝังกลบ ทำให้มีปริมาณน้ำชะกากมากกว่าปกติ ซึ่งอาจจะทำให้มีกลิ่นออกไปในบริเวณใกล้เคียงบ้าง ดังนั้น โดยปกติ บริษัทจะพยายามป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าว โดยการปิดคลุมผิวหน้าบ่อฝังกลบด้วยดินและแผ่นพลาสติกอย่างมิดชิด และใช้สารเคมีฉีดพ่นร่วมกับการโรยปูนขาวบนกองสิ่งปฏิกูลฯ เพื่อป้องกันกลิ่นที่เกิดจากบ่อฝังกลบหลังจากการปฏิบัติงานเสร็จเรียบร้อยแล้วในแต่ละวัน และเมื่อพบปัญหาหรือได้รับการร้องเรียนดังกล่าว บริษัทได้รับดำเนินการปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งชี้แจงข้อร้องเรียนนั้นๆ โดยไม่ชักช้า เพื่อลดผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมให้เหลือน้อยที่สุด ทั้งนี้ ที่ผ่านมามีบริษัทไม่เคยมีการจ่ายค่าเสียหายทางด้านผลกระทบของสิ่งแวดล้อมต่อชุมชน อย่างไรก็ตาม เพื่อให้บริษัทและชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์ บริษัทได้จัดตั้งกองทุนพัฒนาชุมชนเพื่อสิ่งแวดล้อม โครงการศูนย์บริหารและจัดการฯ ในปี 2546 โดยได้นำเงินเข้ากองทุนเพื่อเป็นทุนเริ่มต้นจำนวน 500,000 บาท และจะนำเงินเพิ่มเข้ากองทุนอีกจากการให้บริการแก่ลูกค้าในส่วนของบริการรับฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายในอัตราตันละ 10 บาท ซึ่งในปี 2549 บริษัทได้นำ

เงินเข้ากองทุนนี้ประมาณ 0.47 ล้านบาท ทั้งนี้ บริษัทมีนโยบายที่จะนำเงินเข้ากองทุนไปตลอดระยะเวลาที่บริษัทเปิดให้บริการ โดยที่บริษัทยังเป็นผู้บริหารกองทุนเพียงผู้เดียว แต่หากได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากหน่วยงานภาครัฐ ตัวแทนจากชุมชนในบริเวณใกล้เคียงศูนย์บริหารและจัดการฯ และตัวแทนของบริษัท เพื่อทำหน้าที่ติดตามดูแล และตรวจสอบขั้นตอนการดำเนินงานของบริษัท เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชน และมีความโปร่งใสและเป็นธรรมแล้ว บริษัทจะมอบหมายให้คณะกรรมการนี้เป็นผู้บริหารกองทุนแทน ปัจจุบันอยู่ในระหว่างการพิจารณาแต่งตั้งโดยหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง

1.4 ความเสี่ยงจากข้อจำกัดทางการจัดหาที่ดินเพิ่มเติม

เนื่องจากการดำเนินธุรกิจของบริษัทจำเป็นต้องใช้ที่ดินเพื่อจัดการกับสิ่งปฏิกูลฯ โดยที่ดินในศูนย์บริหารและจัดการฯ สามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯ ได้ประมาณ 2.32 ล้านตัน สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย และประมาณ 1.64 ล้านตัน สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย ทำให้บริษัทอาจมีความเสี่ยงในการจัดหาที่ดินเพื่อให้บริการเพิ่มเติมเมื่อที่ดินที่มีอยู่ปัจจุบันของบริษัทได้ถูกฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ทั้งหมดแล้ว อย่างไรก็ตาม ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2550 บริษัทยังคงมีที่ดินและหลุมฝังกลบที่สามารถรองรับสิ่งปฏิกูลฯ ได้ประมาณ 1.67 ล้านตัน สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย และประมาณ 1.50 ล้านตัน สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย ซึ่งหากคำนวณตามประมาณการของบริษัทที่จะสามารถให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ประมาณปีละ 0.15 ล้านตัน สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตราย และประมาณปีละ 0.07 ล้านตัน สำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตราย จะทำให้บริษัทมีที่ดินที่เพียงพอสำหรับการจัดการสิ่งปฏิกูลฯ ที่ไม่อันตรายประมาณ 11 ปี และสำหรับสิ่งปฏิกูลฯ ที่เป็นอันตรายประมาณ 21 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เพียงพอในการสรรหาพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อใช้ในการขยายธุรกิจของบริษัทต่อไป อย่างไรก็ตาม หากความสามารถในการให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ของบริษัทเปลี่ยนแปลงไปจากประมาณการที่กำหนดข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อระยะเวลาและความเพียงพอของที่ดินที่มีอยู่สำหรับการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ (โปรดดูความสามารถในการให้บริการฝังกลบสิ่งปฏิกูลฯ ของบริษัทย้อนหลัง 3 ปี และงวดล่าสุดของปีปัจจุบันในส่วนที่ 2 ข้อ 3 การประกอบธุรกิจของแต่ละสายผลิตภัณฑ์)

1.5 ความเสี่ยงจากอุบัติเหตุระหว่างการขนส่ง

ในขั้นตอนของการรับสิ่งปฏิกูลฯ จากโรงงานของลูกค้า มาบำบัดและฝังกลบภายในศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท บริษัทได้มอบหมายให้บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ ทรานสปอร์ต จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทย่อย เป็นผู้บริหารและจัดการเกี่ยวกับการให้บริการรถขนส่งของตนเองและของบริษัท ซึ่งมีจำนวนรวม 18 คัน รวมทั้งจัดหาและว่าจ้างผู้ประกอบการขนส่งภายนอกเพิ่มเติม ซึ่งมีทั้งในรูปแบบของนิติบุคคลและบุคคลธรรมดา ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท โดยในปัจจุบัน มีจำนวนรถของผู้ประกอบการขนส่งภายนอกที่ขึ้นทะเบียนรายชื่อกับกลุ่มบริษัทประมาณ 200 คัน ซึ่งในปี 2549 และงวด 6 เดือนปี 2550 สัดส่วนการให้บริการขนส่งโดยใช้รถขนส่งของผู้ประกอบการภายนอก คิดเป็นประมาณร้อยละ 85 - 90 ของมูลค่าขนส่งรวม และที่เหลือเป็นการใช้รถขนส่งของกลุ่มบริษัทเอง โดยบริษัทไม่ได้พึ่งพิงผู้ประกอบการขนส่งภายนอกรายใดรายหนึ่งเป็นพิเศษ แต่จะกระจายและมอบหมายงานให้แก่ผู้ประกอบการขนส่งภายนอกทุกๆ รายที่มีผลการปฏิบัติงานดี เพื่อให้เกิดความเสมอภาคและรักษาความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างกัน ทั้งนี้ บริษัท/บริษัทย่อย หรือผู้ประกอบการขนส่งภายนอกในฐานะเป็นผู้ให้บริการด้านการขนส่งสิ่งปฏิกูลฯ จะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นร่วมกับลูกค้าตามที่ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมกำหนด ตั้งแต่เมื่อได้รับมอบสิ่งปฏิกูลฯ จากโรงงานของลูกค้า จนสิ้นสุดการขนส่งที่ศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท (โดยบริษัทในฐานะเป็นผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปฏิกูลฯ จะรับผิดชอบต่อสิ่งปฏิกูลฯ เมื่อได้รับดำเนินการ โดยการลงลายมือชื่อในใบกำกับการขนส่งเมื่อมาถึงศูนย์บริหารและจัดการฯ ของบริษัท

แล้ว) ดังนั้น ในระหว่างการขนส่ง บริษัทจำเป็นต้องควบคุมไม่ให้สิ่งปลูกฯ ส่งผลกระทบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม โดยบริษัทมีแนวทางต่างๆ ในการลดความเสี่ยงดังกล่าว ตั้งแต่การคัดเลือกพนักงานขับรถ หรือจัดจ้างบริษัทขนส่งที่มีความเชี่ยวชาญในเส้นทางของลูกค้า รวมทั้งการให้ความรู้ถึงความสำคัญของขั้นตอนการเคลื่อนย้ายและขนส่งสิ่งปลูกฯ เพื่อให้มีความตระหนักถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้น รวมถึงการกำหนดสิ่งจูงใจต่างๆ เพื่อรักษาคุณภาพการปฏิบัติงานดังกล่าวอีกด้วย นอกจากนี้ ในสัญญาว่าจ้างผู้ประกอบการขนส่งภายนอก บริษัทได้กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ประกอบการขนส่งภายนอกปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบของหน่วยงานราชการทั้งที่มีอยู่แล้วตลอดจนที่จะมีขึ้นต่อไปทุกประการ รวมทั้งจะต้องใช้ความระมัดระวังป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายจากการรับจ้างขนย้ายสิ่งปลูกฯ ดังกล่าว และหากเกิดความเสียหายขึ้น ผู้ประกอบการขนส่งภายนอกจะต้องรับผิดชอบและชดเชยค่าเสียหายดังกล่าวทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ทั้งนี้ บริษัทได้กำหนดให้ผู้ประกอบการขนส่งภายนอกทุกรายทำประกันภัยบุคคลที่ 3 ทุกคัน และในโอกาสเมื่อประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การประกันภัยความเสียหายจากการขนส่งวัตถุอันตราย พ.ศ. 2549 มีผลบังคับใช้ในเดือนพฤศจิกายน 2550 โดยมีกำหนดรูปแบบเบี้ยประกันภัยสำหรับสิ่งปลูกฯ แต่ละประเภทที่ชัดเจน บริษัทมีนโยบายที่จะจัดให้มีการทำประกันภัยความเสียหายตามกฎหมายดังกล่าวโดยทันที เพื่อคุ้มครองและลดผลกระทบจากความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุระหว่างขนส่งหรือการแพร่กระจายของสิ่งปลูกฯ ระหว่างขนส่ง ทั้งนี้ ในเบื้องต้นกรณีที่เกิดเหตุร้ายแรงระหว่างขนส่ง บริษัทมีหน่วยฉุกเฉินที่จะคอยให้คำแนะนำและความช่วยเหลือต่างๆ แก่ผู้ขับรถ เพื่อช่วยบรรเทาผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นให้เหลือน้อยที่สุด ซึ่งการประกอบธุรกิจในช่วงที่ผ่านมาตั้งแต่บริษัทเปิดดำเนินการจนถึงปัจจุบัน บริษัทไม่เคยประสบปัญหาทางด้านอุบัติเหตุหรือการแพร่กระจายของสิ่งปลูกฯ ระหว่างขนส่ง และนอกจากนี้ บริษัทได้เข้าร่วมโครงการของสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร (สนข.) เพื่อจะให้รถทุกคันของบริษัท บริษัทย่อย และผู้ประกอบการขนส่งภายนอก ติดตั้งระบบ GPS เพื่อใช้ติดตามและตรวจสอบเส้นทางรถวิ่ง ความเร็ว และระยะเวลาในการขนส่งได้ตลอดเวลา ซึ่งในปัจจุบัน อยู่ระหว่างการดำเนินการติดตั้งระบบดังกล่าวให้ครบทุกคัน (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่ 2 ข้อ 3 การประกอบธุรกิจของแต่ละสายผลิตภัณฑ์ หัวข้อ ธุรกิจการบริหารจัดการด้านขนส่งสิ่งปลูกฯ)

1.6 ความเสี่ยงในการจัดหาลูกค้า

จากการประกอบธุรกิจที่ผ่านมา บริษัทมีจำนวนลูกค้าที่ใช้บริการของบริษัทรวมประมาณ 1,000 รายในแต่ละปี โดยบริษัทไม่เคยมีการพึ่งพิงลูกค้ารายใดรายหนึ่งเป็นพิเศษ ทั้งนี้ ลูกค้า 10 รายแรกในปี 2549 มีสัดส่วนรวมกันประมาณร้อยละ 30 ของรายได้จากการบริการทั้งหมด ซึ่งโดยปกติ ลูกค้าจะใช้วิธีแจ้งยืนยันการให้บริการผ่านใบเสนอราคาของบริษัทเป็นครั้งคราวไป เนื่องจากลูกค้าส่วนใหญ่ไม่ต้องการผูกมัดทำเป็นสัญญาระยะยาว ทำให้บริษัทมีความเสี่ยงที่ลูกค้าจะไม่กลับมาใช้บริการกับบริษัทอีก บริษัทตระหนักถึงความเสี่ยงดังกล่าวนี้ และได้พยายามส่งเสริมและชักชวนให้ลูกค้าทำสัญญาระยะยาวกับบริษัทมาโดยตลอด ซึ่งโดยทั่วไปสัญญาจะมีกำหนดระยะเวลาประมาณ 1 ปี โดยในปัจจุบันบริษัทมีลูกค้าที่ทำสัญญาแล้วคิดเป็นประมาณร้อยละ 20 ของจำนวนลูกค้าที่ใช้บริการทั้งหมด อย่างไรก็ตาม กรมโรงงานอุตสาหกรรมมีข้อกำหนดให้ผู้ประกอบการที่มีสิ่งปลูกฯ ต้องขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นประจำทุกปี และต้องแจ้งรายชื่อผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปลูกฯ ของตนเอง ดังนั้น จึงเปรียบเสมือนว่าลูกค้าได้ทำสัญญาอย่างไม่เป็นทางการเป็นระยะเวลา 1 ปีกับบริษัทผ่านการขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ทั้งนี้ หากลูกค้าต้องการเปลี่ยนผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปลูกฯ ใหม่ สามารถดำเนินการขึ้นทะเบียนและทำเรื่องแจ้งขอเปลี่ยนรายชื่อผู้ให้บริการกำจัดสิ่งปลูกฯ ใหม่ได้

นอกจากนี้ บริษัทพยายามลดความเสี่ยงดังกล่าว โดยมุ่งเน้นการให้บริการที่ครบวงจรและมีคุณภาพได้มาตรฐานในระดับสากลในราคาที่เหมาะสมและแข่งขันได้ เพื่อสร้างความพึงพอใจให้แก่ลูกค้า ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้ากลับมาใช้บริการของบริษัทอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งบริษัทมีฝ่ายบริหารการตลาดที่จะทำการคัดเลือกรายชื้อลูกค้าหรือ โรงงานอุตสาหกรรม

เป้าหมาย หรือติดต่อผ่านหน่วยงานราชการ เพื่อที่จะเข้าไปแนะนำบริการของบริษัทต่อลูกค้าโดยตรง หรือจัดทำประชาสัมพันธ์นอกสถานที่ เพื่อเป็นการขยายฐานลูกค้า ทำให้ในช่วงที่ผ่านมา บริษัทไม่เคยประสบปัญหาทางด้านการจัดหาลูกค้า และมีรายได้จากการให้บริการเพิ่มขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง

1.7 ความเสี่ยงจากการเสนอขายหุ้นสามัญเพิ่มทุนให้แก่บุคคลเฉพาะเจาะจง

ตามมติที่ประชุมวิสามัญผู้ถือหุ้น ครั้งที่ 1/2549 ซึ่งประชุมเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2549 ได้มีมติให้จัดสรรหุ้นเพิ่มทุนจำนวน 65,000,000 หุ้น คิดเป็นร้อยละ 20.31 ของทุนจดทะเบียนและเรียกชำระแล้วภายหลังการเสนอขายต่อประชาชนในครั้ง นี้เพื่อเสนอขายต่อบุคคลแบบเฉพาะเจาะจง ในราคาตามมูลค่าที่ตราไว้หุ้นละ 1 บาท เพื่อใช้เป็นเงินลงทุนในโครงการก่อสร้างสำหรับบริการขยายธุรกิจ และในเดือนมีนาคม 2550 บริษัทได้รับชำระค่าหุ้นเพิ่มทุนจากการเสนอขายหุ้นในส่วนดังกล่าวครบตามจำนวน โดยมีผู้ลงทุนรวมทั้งสิ้น 29 ราย ซึ่งล้วนเป็นพันธมิตรของผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัท และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารและจัดการใดๆ ในบริษัท อย่างไรก็ดี จากการที่บริษัทเสนอขายหุ้นในราคาเท่ากับมูลค่าที่ตราไว้หุ้นละ 1 บาท ซึ่งเป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาเสนอขายหุ้นต่อประชาชนในครั้ง นี้ ดังนั้น ผู้ลงทุนจึงอาจได้รับผลกระทบหากราคาหุ้นลดลงจากการที่บุคคลที่จองซื้อหุ้นดังกล่าวนำหุ้นที่ถืออยู่ออกขาย โดยจะมีผลกระทบต่อราคาของหุ้น (Price Dilution) ประมาณร้อยละ 29.89 เมื่อเปรียบเทียบกับราคาเสนอขายหุ้นต่อประชาชนในครั้ง นี้ที่ราคา 3.00 บาทต่อหุ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ลงทุนอาจได้รับผลกระทบดังกล่าวลดลงในระดับหนึ่ง เนื่องจากตามเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย กำหนดห้ามผู้ถือหุ้นเดิมของบริษัทที่ถือหุ้นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 65 ของทุนชำระแล้วภายหลังการเสนอขายต่อประชาชน ขายหุ้นสัดส่วนดังกล่าวเป็นเวลา 18 เดือนนับจากวันที่หุ้นของบริษัทเริ่มทำการซื้อขายในตลาดรอง ดังนั้น ผู้ถือหุ้นที่ได้รับการจัดสรรแบบเฉพาะเจาะจงดังกล่าว อาจไม่สามารถนำหุ้นทั้งหมดหรือบางส่วนของตนมาขายในตลาดรองในช่วงเวลาห้ามขายหุ้นดังกล่าว

1.8 ความเสี่ยงเกี่ยวกับการนำหุ้นสามัญของบริษัทเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้มีหนังสือลงวันที่ 9 ตุลาคม 2550 แจ้งว่า หุ้นสามัญของบริษัทมีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อบังคับของตลาดหลักทรัพย์ฯ ว่าด้วยเรื่อง การรับหุ้นสามัญหรือหุ้นบุริมสิทธิเป็นหลักทรัพย์จดทะเบียน ยกเว้นคุณสมบัติเรื่องการกระจายการถือหุ้นรายย่อยและการแต่งตั้งนายทะเบียน คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ฯ จึงได้กำหนดเงื่อนไขในการรับหลักทรัพย์ของบริษัท โดยขอให้บริษัทดำเนินการ ดังนี้

- 1) เสนอขายหุ้นต่อประชาชนให้แล้วเสร็จภายใน 6 เดือน (ภายในวันที่ 8 เมษายน 2551) และต้องกระจายการถือหุ้นรายย่อยให้ครบถ้วนตามข้อกำหนด (จำนวนไม่น้อยกว่า 1,000 ราย และถือหุ้นรวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนชำระแล้ว)
- 2) ห้ามบุคคลตามข้อ 3 ตามประกาศคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ฯ ว่าด้วยการห้ามผู้บริหารหรือผู้ถือหุ้นหรือผู้ที่เกี่ยวข้องขายหุ้นและหลักทรัพย์ภายในระยะเวลาที่กำหนด นำหุ้นและหลักทรัพย์จำนวนรวมกันร้อยละ 65 ของทุนชำระแล้วหลังการเสนอขายหุ้นต่อประชาชน ออกขายภายใน 1 ปี 6 เดือน นับจากวันที่หุ้นของบริษัทเริ่มซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ฯ โดยเมื่อครบกำหนด 6 เดือนแรก และทุกๆ 6 เดือน สามารถทยอยขายหุ้นหรือหลักทรัพย์ได้ร้อยละ 25 ของหุ้นหรือหลักทรัพย์ทั้งหมดที่ถูกสั่งห้ามขาย
- 3) แต่งตั้งบริษัท ศูนย์รับฝากหลักทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด (“TSD”) เป็นนายทะเบียนหลักทรัพย์ของบริษัทให้แล้วเสร็จก่อนการเสนอขายหุ้นต่อประชาชน

ทั้งนี้ บริษัทได้นำส่งรายละเอียดการห้ามผู้บริหารหรือผู้ถือหุ้นหรือผู้ที่เกี่ยวข้องขายหุ้นภายในระยะเวลาที่กำหนดให้แก่ตลาดหลักทรัพย์ฯ และได้มอบหมายให้ TSD เป็นนายทะเบียนหุ้นสามัญของบริษัทแล้ว ดังนั้น ผู้ลงทุนจึงอาจมีความเสี่ยงเกี่ยวกับสภาพคล่องในการซื้อขายหุ้นของบริษัทในตลาดรอง และอาจไม่ได้รับผลตอบแทนจากการขายหุ้นได้ตามราคาที่คาดการณ์ไว้ หากบริษัทไม่สามารถกระจายหุ้นต่อประชาชนเพื่อให้มีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์ฯ